

1. postna nedelja A

*Gospoda, svojega Boga, môli
in njemu samemu služi! (Mt 4,10)*

Prvo berilo

1 Mojzes 2,7-9; 3,1-7

Gospod Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih. In tako je človek postal živa duša. Gospod Bog je zasádil vrt proti vzhodu v Édenu in je tja postavil človeka, katerega je bil izoblikoval. Gospod Bog je dal, da je iz zemlje pognalo vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja v sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega. Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je narédil Gospod Bog. Rekla je ženi: "Ali je Bog res rekel, da ne smeta jesti z nobenega drevesa v vrtu?" In žena je rekla kači: "Od sadu drevja v vrtu jeva, 'le z drevesa sredi vrta,' je rekel Bog, 'ne jejta sadu, tudi dotikajta se ga ne, sicer bosta umrla!'" Kača pa je rekla ženi: "Nikakor ne bosta umrla! V resnici Bog ve, da bi se vama tisti dan, ko bi jedla z njega, odprle oči in bi postala kakor Bog, poznala bi dobro in húdo." Žena je videla, da je drevo dobro za jed, mikavno za oči in vredno poželenja, ker daje spoznanje. Vzela je torej od njegovega sadu in jedla, dala pa je tudi možu, ki je bil z njo, in je jedel. Tedaj so se obema odprle oči in spoznala sta, da sta naga. Sešila sta si predpasnika iz smokvinih listov.

Drugo berilo

Rimljanom 5,12.17-19

Bratje in sestre, kakor je po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt, tako je smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili. Kajti če je smrt zaradi enega prestopka zakraljevala po enem, bodo tisti, ki prejemajo obilje milosti in daru pravičnosti, toliko bolj kraljevali v življenju po enem, Jezusu Kristusu. Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi, tako tudi zaradi pravičnega dejanja enega prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje. Kakor so namreč zaradi neposlušnosti enega človeka mnogi postali grešniki, tako bodo tudi zaradi poslušnosti enega mnogi postali pravični.

Evangelij

Matej 4,1-11

Tisti čas je Duh odvêdel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal. Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je postal napósled lačen. In pristopil je skušnjavec in mu rekel: "Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh." On pa je odgovóril: "Pisano je: 'Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz

Božjih ust." Tedaj ga je hudič vzel s seboj v sveto mesto in ga postavil vrh templja ter mu rekel: "Če si Božji Sin, se vrzi dol, kajti pisano je: 'Svojim angelom bo zate zapovedoval' in: 'Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.'" Jezus nau je odgovoril: "Pisano je tudi: 'Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!'" Spet ga je hudič vzel s seboj na zelo visoko goro. Pokazal mu je vsa kraljestva sveta in njihovo slavo ter mu rekel: "Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš." Tedaj mu je Jezus rekel: "Pobêri se, satan, kajti pisano je: 'Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!'" Tedaj ga je hudič pústil, in glej, angeli so pristopíli in mu stregli.

V razmislek

Puščava – pojem, ki ga verjetno spontano povežemo z izkušnjami kot so prezihodnost, obupanost, lakota, žeja, osamljenost, praznina... Ljudje izkusijo to, kar opisuje pojem puščave, predvsem v času življenjskih kriz. Po drugi strani pa lahko tudi opazimo, da ljudje prostovoljno iščejo notranje in zunanje puščave. Tvegajo vse naštete neprijetnosti in težave – zakaj?

Vedno znova se ljudje podajo v puščavo, ker čutijo, da je prišel trenutek, da morajo opustiti nekaj v svojem življenju, da bodo razočarani, da se morajo odpreti za spremembe. Odpovedo se lažni varnosti in tvegajo krize kot tudi priložnosti in nevarnosti, ki so z njimi povezane. Kriza dejansko pomeni odločilen preobrat, pri čemer ostaja odprta predvsem smer preobrata – ali ljudje sprejmejo priložnost, da bi se preko krize za delček bolj približali k svoji lastni poklicanosti ali pa zapadejo nevarnosti, da bi se izpostavili zunanjim skušnjavam ali tujemu vplivu. Če krizo pozitivno prestanemo, lahko vzcveti nekaj novega in lastne meje se lahko za košček razširijo...

Začetek Jezusovega javnega delovanja se začne s takšno krizo, s preživetim časom v puščavi. Vprašanje, ki si ga postavi Jezus, s katerim se mora spopasti, dokler nanj ne najde zanj pravilnega in zadovoljujočega odgovora, je vprašanje glede njegove poklicanosti in poslanstva. V osamljenosti puščave se boj nasprotujočih si sil, ki se bojujeta zanj, potencira do ekstremov. Jasno kot še nikoli poprej, začuti tudi Jezus vsem ljudem lastno skušnjava, da bi si sami oblikovali življenje, kar je osnovano na napačnem zaupanju v lastno avtoriteto, brez odvisnosti od Boga. To je skušnjava, želeti več ali verjeti, da znamo več, kot je človeku dano od Boga, skušnjava, ki je stara toliko kot človeštvo sâmo, kot smo lahko razumeli iz začetne zgodbe Prvega berila. To je tista skušnjava, ko verjamemo, da se vedno odločimo za dobro. Zlo pa se lahko približa ljudem zgolj v preobleki dobrega, uporabnega, prijetnega...

Izziv puščave je v tem, da med mnogimi vabljivimi glasovi najdemo tistega, s katerim nas Bog tiho in neopazno vabi k Jezusu, k nam. Počasi zori spoznanje, da človek ne živi in ne more živeti samo od kruha, bogastva in moči. Predvsem to, kar je bistveno v našem življenju – resnično osnovne vrednote kot so naklonjenost, veselje in tolažba in ki predstavljajo velik del naše identitete, si ne moremo pridobiti sami, temveč so nam podarjene. "Ti si v globini svojega bistva ljubljen in sprejet!" – vaditi se v puščavi, se osvoboditi samega sebe in zaupati brezpogojni življenjski pritrditvi nečemu višjemu, usmerja našo pot k boljšemu življenju in nam daje moč, da se bomo znali upreti v naslednji preizkušnji.

40 dni traja postni čas ali velikonočni čas pokore. 40 je pomembno svetopisemsko simbolično število, ki spominja na Mojzesovih 40 dni in 40 noči na gori Sinaj, na 40. letno potovanje izraelskega ljudstva po puščavi, na 40. dnevno potovanje preroka Elije k srečanju z Bogom na gori Horeb. 40 dni in noči je preživel tudi Jezus v puščavi. 40 dni, to je tisti čas, ki ga očitno potrebuje človek, da pride na jasno s samim seboj, z drugimi in z Bogom in da sprejme dobro odločitev za nadaljnjevanje poti. Vsako leto smo obdarovani s temi 40 dnevi na poti k Veliki noči, da se lahko na novo orientiramo. Odvisno pa je od nas, če si jih bomo tudi privoščili.

1. postna nedelja A

*Gospoda, svojega Boga, môli
in njemu samemu služi! (Mt 4,10)*

Prvo berilo

1 Mojzes 2,7-9; 3,1-7

Gospod Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih. In tako je človek postal živa duša. Gospod Bog je zasádil vrt proti vzhodu v Édenu in je tja postavil človeka, katerega je bil izoblikoval. Gospod Bog je dal, da je iz zemlje pognalo vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja v sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega. Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je narédil Gospod Bog. Rekla je ženi: "Ali je Bog res rekel, da ne smeta jesti z nobenega drevesa v vrtu?" In žena je rekla kači: "Od sadu drevja v vrtu jeva, 'le z drevesa sredi vrta,' je rekel Bog, 'ne jejta sadu, tudi dotikajta se ga ne, sicer bosta umrla!'" Kača pa je rekla ženi: "Nikakor ne bosta umrla! V resnici Bog ve, da bi se vama tisti dan, ko bi jedla z njega, odprle oči in bi postala kakor Bog, poznala bi dobro in húdo." Žena je videla, da je drevo dobro za jed, mikavno za oči in vredno poželenja, ker daje spoznanje. Vzela je torej od njegovega sadu in jedla, dala pa je tudi možu, ki je bil z njo, in je jedel. Tedaj so se obema odprle oči in spoznala sta, da sta naga. Sešila sta si predpasnika iz smokvinih listov.

Drugo berilo

Rimljanom 5,12-19

Bratje in sestre, kakor je po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt, tako je smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili. Greh je bil namreč na svetu, preden je nastopíla postava. In čeprav se greh ne prišteva, če ni postave, je vendar od Adama do Mojzesa smrt kraljevala tudi nad tistimi, ki se niso pregrešili podobno kakor Adam. On pa je podoba njega, ki je imel priti. Vendar pa z milostnim darom ni tako kakor s prestopkom. Če so namreč zaradi prestopka enega umrli mnogi, sta se v veliko večji meri razlila na mnoge Božja milost in dar, in to po milosti enega človeka, Jezusa Kristusa. Z darom pa ni kakor z grehom enega človeka: sodba, ki je izhajala iz enega, se je povzpela v obsodbo, medtem ko se je milost, ki je prišla po mnogih, iztekla v opravičenje. Kajti če je smrt zaradi enega prestopka zakraljevala po enem, bodo tisti, ki prejemajo obilje milosti in daru pravičnosti, toliko bolj kraljevali v življenju po enem, Jezusu Kristusu.

Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi, tako tudi zaradi pravičnega dejanja enega prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje. Kakor so namreč zaradi neposlušnosti enega človeka mnogi postali grešniki, tako bodo tudi zaradi poslušnosti enega mnogi postali pravični.

Tisti čas je Duh odvêdel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal. Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je postal napósled lačen. In pristopil je skušnjavec in mu rekel: "Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh." On pa je odgovóril: "Pisano je: 'Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.'" Tedaj ga je hudič vzel s seboj v sveto mesto in ga postavil vrh templja ter mu rekel: "Če si Božji Sin, se vrzi dol, kajti pisano je: 'Svojim angelom bo zate zapovedoval' in: 'Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.'" Jezus nau je odgovóril: "Pisano je tudi: 'Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!'" Spet ga je hudič vzel s seboj na zelo visoko goro. Pokazal mu je vsa kraljestva sveta in njihovo slavo ter mu rekel: "Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš." Tedaj mu je Jezus rekel: "Pobêri se, satan, kajti pisano je: 'Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!'" Tedaj ga je hudič pústil, in glej, angeli so pristopíli in mu stregli.

V razmislek

Puščava – pojem, ki ga verjetno spontano povežemo z izkušnjami kot so prezizhodnost, obupanost, lakota, žeja, osamljenost, praznina... Ljudje izkusijo to, kar opisuje pojem puščave, predvsem v času življenjskih kriz. Po drugi strani pa lahko tudi opazimo, da ljudje prostovoljno iščejo notranje in zunanje puščave. Tvegajo vse naštete neprijetnosti in težave – zakaj?

Vedno znova se ljudje podajo v puščavo, ker čutijo, da je prišel trenutek, da morajo opustiti nekaj v svojem življenju, da bodo razočarani, da se morajo odpreti za spremembe. Odpovedo se lažni varnosti in tvegajo krize kot tudi priložnosti in nevarnosti, ki so z njimi povezane. Kriza dejansko pomeni odločilen preobrat, pri čemer ostaja odprta predvsem smer preobrata – ali ljudje sprejmejo priložnost, da bi se preko krize za delček bolj približali k svoji lastni poklicanosti ali pa zapadejo nevarnosti, da bi se izpostavili zunanjim skušnjavam ali tujemu vplivu. Če krizo pozitivno prestanemo, lahko vzcveti nekaj novega in lastne meje se lahko za košček razširijo...

Začetek Jezusovega javnega delovanja se začne s takšno krizo, s preživetim časom v puščavi.

Vprašanje, ki si ga postavi Jezus, s katerim se mora spopasti, dokler nanj ne najde zanj pravičnega in zadovoljujočega odgovora, je vprašanje glede njegove poklicanosti in poslanstva. V osamljenosti puščave se boj nasprotujočih si sil, ki se bojujeta zanj, potencira do ekstremov. Jasno kot še nikoli poprej, začuti tudi Jezus vsem ljudem lastno skušnjava, da bi si sami oblikovali življenje, kar je osnovano na napačnem zaupanju v lastno avtoriteto, brez odvisnosti od Boga. To je skušnjava, želeti več ali verjeti, da znamo več, kot je človeku dano od Boga, skušnjava, ki je stara toliko kot človeštvo sâmo, kot smo lahko razumeli iz začetne zgodbe Prvega berila. To je tista skušnjava, ko verjamemo, da se vedno odločimo za dobro. Zlo pa se lahko približa ljudem zgolj v preobleki dobrega, uporabnega, prijetnega...

Izziv puščave je v tem, da med mnogimi vabljevimi glasovi najdemo tistega, s katerim nas Bog tiho in neopazno vabi k Jezusu, k nam. Počasi zori spoznanje, da človek ne živi in ne more živeti samo od kruha, bogastva in moči. Predvsem to, kar je bistveno v našem življenju – resnično osnovne vrednote kot so naklonjenost, veselje in tolažba in ki predstavljajo velik del naše identitete, si ne moremo pridobiti sami, temveč so nam podarjene. "Ti si v globini svojega bistva ljubljen in sprejet!" – vaditi se v puščavi, se osvoboditi samega sebe in zaupati brezpogojni življenjski pritrditvi nečemu višjemu, usmerja našo pot k boljšemu življenju in nam daje moč, da se bomo znali upreti v naslednji preizkušnji.

40 dni traja postni čas ali velikonočni čas pokore. 40 je pomembno svetopisemsko simbolično število, ki spominja na Mojzesovih 40 dni in 40 noči na gori Sinaj, na 40. letno potovanje izraelskega ljudstva po puščavi, na 40. dnevno potovanje preroka Elije k srečanju z Bogom na gori Horeb. 40 dni in noči je preživel tudi Jezus v puščavi. 40 dni, to je tisti čas, ki ga očitno potrebuje človek, da pride na jasno s samim seboj, z drugimi in z Bogom in da sprejme dobro odločitev za nadaljnjevanje poti. Vsako leto smo obdarovani s temi 40 dnevi na poti k Veliki noči, da se lahko na novo orientiramo. Odvisno pa je od nas, če si jih bomo tudi privoščili.